

Forfatter: Lange, Julius Henrik

Titel: BREV TIL: Brandes, Georg FRA: Lange, Julius Henrik (1862-01-08)

Citation: Lange, Julius Henrik: "BREV TIL: Brandes, Georg FRA: Lange, Julius Henrik (1862-01-08)", i *Julius Lange - breve fra hans ungdom*, Nordiske, s. 53. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252486-000-shoot-L0022524860000005.pdf> (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Julius Lange - breve fra hans ungdom

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Romd. 8de Januar. [Samme Brev.]

Nu er jeg da i Rom!! siden Kl. 2 Middag. Paa den sidste Del af min Rejse fra Nizza langs Kysten til Genua og derfra med Dampskib til Livorno-Civita vecchia og hertil har jeg længtes meget efter Dig og navnlig din Latter. Jeg har trængt saa inderlig meget til en ret opløsende Latter, der virker paa Sjælen som — tilgiv mig — engelsk Salt paa Legemet. Jeg véd meget vel, at Du er i Besiddelse af meget attisk Salt, men det er ikke det, som jeg saa meget har trængt til som det engelske; thi jeg har lidt af aandelig Forstoppelse, min legemlige Mave befinder sig Gud ske Lov meget vel. Kjøreturen med Vetturin til Genua var overordentlig dejlig langs med det evig brusende Hav og de store Klipper, ofte gennem yndige Dale, i det Hele højest vidunderlig. Jeg sad paa Bukken hos Vetturinen og gik undertiden meget langt forud for Vognen og var saaledes temmelig ensom med den tause Natur i de tre Dage. Tilsidst virkede Naturen i sin Taushed saa sympathetisk paa mig, at det var mig næsten en Umulighed at sige et eneste Ord til mit Rejseselskab, hvis samtlige Medlemmer jeg i Grunden paaskjønner meget, men med hvem der dog naturligvis ingen Fortrolighed og Frihed kan existere. Saa kom jeg til Genua, en dejlig mægtig og barok By, og tog saa megen Kunst ind, som jeg paa én Dag kunde — det staar for mig som en uhyre Mængde — men ogsaa næsten hele Tiden i Ensomhed. I Palazzo Brignole gjorde jeg for første s. 54 Gang Bekjendtskab med Tizian, Paul Veronese, Guercino, Guido Reni, Palma og saa' desuden herlige Billeder af Rubens, Van Dyck, Albrecht Dürer, Holbein o. m. a. Af Kirkerne er Domkirkens Ydre meget skjønt. Jeg var ogsaa inde i en Mængde Paladser med deres rolige, fornemme, af Søjler omgivne Gaarde. Det var mig næsten for Meget til én Dag. Paa Dampskibet vegeterede og spiste jeg; og i Livorno, hvor vi var i en halv Dag for at vente, hvilket i og for sig er en kjedsommelig Ting, kjedede jeg mig meget. Det er ogsaa en meget kjedelig By i og for sig. I Rom har jeg allerede truffet nogle Danske; først Richardt paa en Restauration; det var meget morsomt. Saa Ph. Weilbach og Henr. Scharling. Med Carl Bloch, Maleren, har jeg gjort Bekjendtskab allerede. Min Mund er kommet lidt paa Gang. Alting, Mennesker, Huse, Gader er vældigt stort, stille og værdigt her i Rom.

Det, som jeg skrev i Nizza og har gjemt, er vist noget Sludder. Jeg vil ikke forsikre mig om dets Beskaffenhed. Men jeg sender det alligevel, for at det kan staa for Dig som et Faktum, at jeg har skrevet Dig et langt Brev fra Rom, som fortjener et langt Svar. Skriv mere til mig end jeg skriver til Dig. Lev vel, bedste Ven. Bare jeg havde dig!

Man vil have bemærket, at Lange allerede i dette sit første Brev griber en Lejlighed til at fremhæve de gode Sider hos den gamle Rigmand, han ledsagede. Det Samme gjentog sig i alle hans Breve, netop fordi s. 55 han hos sin Læser forudsatte en Tvivl og fordi han var for stolt til at hjemsende Beklagelser. Alligevel kunde Stillingen til sine Tider være vanskelig nok. Den gamle Herre var en stædig og sær Karakter, stærk nok til at kunne kaldes en Original, men ogsaa smaalig i sin Paaholdenhed og ingenlunde utilbøjelig til at lade sin unge Rejseledsager føle dennes underordnede Stilling. Han havde det for hans Ledsgere ubekvemme Princip aldrig at give Drikkepenge i noget Hotel, saa de stadig forlod ethvert Stoppested paa Rejsen under en Skylle af fremmulede Forbandelser fra Tjenerskabets Side. Han lærte sig aldrig Italiensk, talte det ikke desmindre bestandig paa den umuligste Maade, og dette i Forening med hans Sparsomhed afstedkom højst pudsige Scener. Saaledes gik han fra Haarskjærer til Haarskjærer i Rom, stak Hovedet ind ad Døren og spurgte: Volete tagliarmi la testa per mezzo franco? (Vil De skjære Hovedet af mig for en halv Franc?) Mere generende var det naar han gav Selskab, i Forvejen talte de Cigarer, han ombød, en til hver Indbudne, og sørgede for, at der ingen blev tilovers til Lange, til hvem Rækken kom sidst.

Det følgende Brevfragment viser, at Smaavanskelighederne ikke tog paa Langes Humør.